

A Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	3.Kf.700.071/2025/6.
A felperes:	felperes (felperes címe)
A felperes képviselője:	dr. Gyöngy Mónika egyéni ügyvéd (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	BM Országos Katasztrófavédelmi Főigazgatóság (alperes címe)
Az alperes képviselője:	dr. Sipos-Bencze Nóra kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	jogviszony megszüntetésével (fegyelmi) kapcsolatos közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	felperes (11. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Fővárosi Törvényszék 6.K.701.856/2024/10. számú ítélete

Í T É L E T

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 126.000 (százhuszonhatezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2007. július 2. napjától 2019. január 31. napjáig közalkalmazotti, 2019. február 1-től rendvédelmi igazgatási alkalmazotti jogviszonyban állt az alperes központjánál gépjárművezető munkakörben. Az alperesi munkáltató ellenőrzési szolgálata megállapította, hogy 2020. január 1-től 2021. június 30-ig terjedő időszakban a felperes munkabajárási költségtérítést számolt el helységi lakóhelyétől a budapesti (utca1) munkavégzési helyéig azokra a napokra is, amikor szolgálati gépjárművel (frsz1-ú, Volkswagen e-Golf) a munkaidő végét követően az alperes helységi objektuma területén parkolt le, majd másnap reggel onnan közlekedett az alperes budapesti objektumába, amellyel 198.603 forint kárt okozott. Az emiatt indított fegyelmi eljárásban a felperes felelősségét nem vitatta, figyelmetlenséggel indokolta a történeteket és vállalta a jogalap nélkül felvett költségtérítés megfizetését.

[2] A Főkapitányság1 Rendőrkapitányság1 előtt csalás és hamis magánokirat felhasználás vétsége miatt indult büntetőeljárásban a felperes a közvetítői eljárás feltételeként teljeskörű beismerő vallomást tett és a felek között egyezség jött létre, amely alapján a felperes a teljes összeget megtérítette az alperes részére, emiatt a büntetőeljárás megszűnt.

[3] A fegyelmi eljárás - büntetőeljárás miatti - felfüggesztésének megszüntetését követően az alperes a határozatszám1 számú határozatával a felperessel szemben hivatalvesztés fegyelmi büntetést szabott ki. A fegyelmi tanács a fegyelemsértés elbírálásánál enyhítő körülményként az eljárás alá vont felperes eddigi munkáját értékelte és figyelembe vette az eset összes körülményét; súlyosbító körülményként értékelte, hogy a felperes hosszabb időn keresztül folyamatosan elkövetett cselekménye bűncselekmény volt és azzal kárt okozott.

A felperes keresete, alperes védirata

[4] A fegyelmi határozattal szemben előterjesztett keresetében a felperes, – annak jogellenességére hivatkozva – 2.520.000 forint végkielégítés, továbbá perköltség megfizetésében kérte az alperes marasztalását. A fegyelmi vétség elkövetését nem vitatta, az annak szankciójaként kiszabott büntetéssel nem értett egyet, mert azt túl súlyosnak találta, mivel az szerinte nem áll arányban a fegyelemsértés tárgyi súlyával, a vétkesség fokával, az enyhítő és súlyosító körülmények egybevetésével. Azon enyhítő körülmények munkáltató általi értékelését hiányolta, hogy fegyelemsértést korábban nem követett el, a kárt megtérítette, felelősségét elismerte: őszinte és feltáró vallomást tett. Sérelmezte továbbá, hogy életkorára tekintettel azt sem vették figyelembe, hogy 16 éve teljesített szolgálatot és 2025-ben éri el a nyugdíjkorhatárt. Hangsúlyozta, hogy a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 289/T. § (2) bekezdése alapján kiszabható fegyelmi büntetések közül a hivatalvesztés a legsúlyosabb büntetés, azonban a fegyelmi büntetés kiszabása során az alperes mérlegelési szempontjai - az, hogy miért éppen ezt a büntetést választotta - nem voltak megállapíthatóak.

[5] Az alperes védiratában a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte, mert az elkövetett cselekmény súlyához mérten kiszabott büntetés nem tekinthető aránytalanul súlyosnak.

Az elsőfokú bíróság döntése

[6] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította és kötelezte a felperest 126.000 forint perköltség alperes javára való megfizetésére. Ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (1) -(2), és (5) bekezdésére, a Hszt. 289/T. § (1)-(2) bekezdésére, a rendvédelmi igazgatási alkalmazottakkal szemben lefolytatható fegyelmi eljárásról szóló 5/2019 (III. 11.) BM rendelet 3.§ (4) bekezdés h) pontjára és 4. §-ára alapította.

[7] A törvényszék megállapította, hogy a fegyelmi határozat tényállása és indokolása megfelel a jogszabályi követelményeknek, súlyos eljárási szabálysértésnek minősülő hiányosság nem merült fel. A valósság és világosság követelményei is teljesültek, ahogyan a mérlegelés szempontjai is kiolvashatók, mert meg lehetett állapítani, hogy mely tényeket, körülményeket értékelt a munkáltató a felperes terhére, illetve melyeket a javára, és azok összevetéséből vonta le a következtetését a büntetésre vonatkozóan. A fegyelmi határozat indokolásban rögzített súlyosító körülmények kapcsán, – azok tételes felsorolása okán – hiányosságot nem állapított meg. Az enyhítő körülmények között a „felperes eddigi munkája” körében az elsőfokú bíróság szerint az alperes a 2007. óta fennálló jogviszonyát és azt vette figyelembe, hogy korábban nem szabtak ki fegyelmi büntetést a felperessel szemben. Az „eset összes körülménye” értékelési szempont kapcsán arra mutatott rá, hogy azt a határozat többi részéből lehet megállapítani, azaz, hogy a felperes elismerte a cselekményének az elkövetését. Összességében arra jutott, hogy az alperes okszerű következtetéssel, arányos büntetést szabott ki figyelemmel arra, hogy a fegyveres testületnél alkalmazásban álló felperes huzamosabb időn keresztül megvalósított bűncselekménnyel kárt is okozott a munkáltató részére. Mindezek egybevetésével a hivatalvesztés fegyelmi büntetést nem találta jogsértőnek.

A fellebbezés és fellebbezési ellenkérelem

[8] A felperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Jogszabálysértést nem jelölt meg, azonban sérelmezte, hogy a fegyelmi határozat az általa megjelölt Kúria – részben precedensképes – döntéseiben foglaltaktól eltérően nem tesz eleget a világos, valós, okszerű indokolás követelményének. Hivatkozott BH2015.11.454., Mfv.10537/2011/5., BH2023.2.51., BH 2016.9.238. számú döntésekben foglalt elvi tételekre. A keresettel egyezően sérelmezte, hogy a határozati indokolás túlságosan összefoglaló jellegű, nem világos „az ügy összes körülménye”, nem kellő részletességgel tartalmazza a felperes javára figyelembe vett enyhítő körülményeket és nem lehet megállapítani, hogy az enyhítő- és a súlyosító körülmények összevetése alapján

hogyan jutott el arra a végső következtetésre a fegyelmi tanács, hogy hivatalvesztést kell kiszabni.

[9] Kifogásolta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen jutott arra a következtetésre, hogy az alperesi határozat az indokolás hiányossága ellenére megfelel a jogszabályi kritériumoknak; túlterjeszkedett az alperesi határozatban rögzítetteken, mert nem a bíróságnak kell pótolnia a hiányzó indokolást; jogsértőnek tartotta, hogy a fegyelmi határozat indokokait a törvényszék bővíti olyan indokokkal, amelyet az nem is tartalmaz.

[10] Azzal érvelt, hogy a hivatalvesztés helyett a megrovás vagy az illetménycsökkentés arányos és elegendő büntetés lett volna, mivel 2007 óta több dicsérettel, jutalommal és meglelégedéssel végezte a munkáját; fegyelmi eljárás soha nem indult ellene korábban; nyugdíjazás előtt állt; cselekményért felelősséget vállalt és a kárt azonnal megtérítette; a bűncselekmény egy egyszeri figyelmetlenség alapján kitöltött okirat havi rendszerességgű aláírása volt; fegyveres testületnél ugyan, de „csak” egy gépkocsivezető volt.

[11] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását, valamint az alperes másodfokú perköltségben való marasztalását kérte a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3.§ (1) bekezdés a) pontja alapján.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés az alábbiak szerint nem megalapozott.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdésben foglaltak alapján kizárólag a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között vizsgálta felül. Ennek kapcsán mindenekelőtt rámutat arra, hogy a Kp. 99. § (1) bekezdés szerint, ha a törvény lehetővé teszi, a fél az elsőfokú ítélet ellen jogszabálysértésre, illetve a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében (BHGY) közzétett határozatától (a továbbiakban: a Kúria közzétett határozata) jogkérdésben való eltérésre hivatkozással élhet fellebbezéssel. A Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezés a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmazza a fellebbezést megalapozó jogszabálysértést, a jogszabályhely pontos megjelölésével, illetve azt a közzétett kúriai határozatot és annak azt a részét, amelytől az ítélet jogkérdésben eltér.

[14] A fentiekből következően a fellebbezésben jogszabályhely megjelölésével be kell mutatni, hogy a támadott ítélet mely okból jogszabálysértő, vagy az a Kúria közzétett határozatától, illetve annak részétől jogkérdésben mennyiben tér el. A másodfokú bíróság

hangsúlyozza, hogy a Kp.100. § (2) bekezdése alapján kizárólag az elsőfokú bíróság döntésének felülbírálatára kerülhet sor, ezáltal az alperesi fegyelmi határozatot kifogásoló, indokainak fogyatékoságát támadó fellebbezési érvek önmagukban nem, csak az ítéleti döntésén keresztül vehetők górcső alá.

[15] A felperes a fellebbezését nem jogszabálysértésre, hanem arra alapította, hogy az elsőfokú ítélet a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben eltér. Ez azt jelenti, hogy a felperes fellebbezése alapján a másodfokú bíróság kizárólag azt vizsgálhatta, hogy az elsőfokú bíróság ítélete jogkérdésben a Kúria felperes által megjelölt, közzétett döntéseitől jogkérdésben eltért-e. Az ítéltábla a „közzétett” kúriai döntésektől való eltérés kapcsán mindenekelőtt azt vizsgálta meg, hogy fennáll-e az elsőfokú ítéletben rögzített tényállás figyelembevételével jogkérdésbeli azonosság, avagy nagyfokú hasonlóság.

[16] Ennek kapcsán mutat rá a Fővárosi Ítéltábla, hogy a Kp. szabályozásába bevezetett korlátozott precedensrendszerrel összefüggésben a jogegység megtartása alkotmányos követelmény, amely alapján biztosítani kell, hogy a bíróságok a hasonló ügyeket azonos jogértelmezés mentén ítéljék meg. Ugyanannak a jogszabálynak nem lehet többféle értelme, a szétartó joggyakorlat sérti a jogbiztonság, végső soron a jogállamiság alkotmányos követelményét is. Ha nincs meg az ügyek közötti azonosság, mert eltérő háttérűek a bírói döntések, akkor sem jogilag, sem tágabb értelemben nem értelmezhető a jogegység. A Kúria a jogegységi panaszeljárások során már kimunkálta az ügyazonosság doktrínáját, amelyre figyelemmel az eltérő tényállású, jogi háttérű döntések a perben kötőerővel nem bírnak. A jogegység követelménye sohasem absztrakt, hanem mindig konkrét ügyekhez, jogértelmezéshez köthető, az csak meghatározott és megjelölt bírói döntések tekintetében merülhet fel. A jogegység leggyakrabban anyagi jogi kérdés, mivel azt kell biztosítani, hogy a bíróságok hasonló (lényegében azonos) ügyeket ugyanolyan tartalommal döntsenek el. A jogegység követelményén belül tehát az az elvárás, hogy ugyanazon jogkérdést felvető ügyekben (ügyazonosság) a jogértelmezés is azonos legyen. A kúriai határozat jellemzően akkor minősül precedensnek, ezáltal követendőnek, ha az mind ténybelileg, mind jogilag lényeges pontokon hasonlít a konkrét ügghöz. Két egymással maradéktalanul megegyező tényállású ügy bizonyosan nem létezik, ezért a jogegységi panasz intézményének kiüresedéséhez vezetne, ha az ügyazonosság kizárólag csak a teljesen egyforma tényállások esetében lenne megállapítható. Ehelyett az ügyazonosság szempontjából azok a hasonló tényállások vehetők figyelembe, amelyek a releváns jogkérdés megítélése szempontjából egyáltalán nem, vagy csupán jelentéktelen mértékben térnek el egymástól. Ha tehát a felmerülő azonos jogkérdés esetén a tényállások kizárólag nem fontos, mellékes elemekben mutatnak különbséget, akkor az ügyek azonosnak mondhatók. Mindig alapos vizsgálatot igényel annak megítélése, hogy az eltérő tényállási elemek érdemi relevanciával bírnak-e az eldöntendő jogkérdés szempontjából.

[17] A felperes által megjelölt döntések a fenti követelményeknek nem feleltek meg. A perbeli esetben a Hszt. hatálya alatt álló rendvédelmi igazgatási alkalmazott jogviszonyának megszűnését eredményező, hivatalvesztés fegyelmi büntetést kiszabó határozat jogszerűségéről döntött a törvényszék, ehhez képest a BH2015.11.454. és BH2016. 238. számú (Kúria Bfv. III. 1.997/2015.) határozatok más eljárásjogi környezetben (büntetőeljárás keretében) meghozott bírói döntéseken alapultak; ezen felül az előbbi jogeset

kapcsán a felülvizsgálati indítvány, az utóbbinál a bűnösséget megállapító és büntetést kiszabó bírói ítélet indokolásbeli hiányossága miatti jogkövetkezményekre mutattak rá. A BH2023.51. számú (Kúria Kf.VII.45.097/2022/6.-BHGY K-KJ-2022-598.) és a Kúria Mfv.I.10.537/2011/5.- BHGY K-MJ-2012-69. számú eseti döntéseiben rögzített tényállás szerint a felperesek olyan közszolgálati jogviszonyt, illetve munkajogviszonyt megszüntető felmentést/rendkívüli felmondást támadtak, amelyeknek indokolása teljességgel hiányzott. A felmentés (felmondás) jogintézménye nem azonos a fegyelmi vétséget megállapító és büntetést kiszabó határozatban foglalt vétkes kötelezettségszegés esetén a Hszt. kógens rendelkezésein alapuló munkáltatói intézkedéssel. A jogintézmény különbözőségén túl, az azt szabályozó anyagi jog (munka törvénykönyvéről szóló 1992. évi XXII. törvény, illetőleg 2012. évi I. törvény; közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény) is eltérő, ezért a perbeli tényállással fennálló hasonlóság hiányában azok nem voltak összevethetők (ügyazonosság hiánya).

[18] További feltétel a jogkérdés megjelölése. A fellebbezés ugyan megjelölte a fenti Kúriai döntéseket és - egy-egy mondattal - idézte azoknak azt a részét, amelytől szerinte a fellebbezéssel támadott elsőfokú ítélet jogkérdésben eltér, de a kérelmből nem állapítható meg, hogy mi az a jogkérdés, amely kapcsán az eltérés kimutatható. Fellebbezésében azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság jogellenesen jutott arra a következtetésre, hogy a támadott alperesi határozat az indokolás hiányossága ellenére megfelel a jogszabályi kritériumoknak; túlterjeszkedett az alperesi határozatban rögzítetteken; jogszabálysértő módon pótolta a hiányzó indokolást. Ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem tett olyan elvi megállapítást, amelynek kapcsán a fegyelmi határozatok indokolásával szemben támasztott követelményektől ellentétes álláspontra helyezkedett volna, csupán úgy ítélte meg, hogy a perbeli intézkedés (határozati indokolás) megfelel a világos, valós és okszerű indokolás követelményének, és az elkövetett fegyelmi vétséggel arányos. Ezzel összefüggésben az ítéltábla rámutat: a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés kizárólag olyan ítéleti rendelkezés vonatkozásában állapítható meg, amely esetén az elsőfokú bíróság konkrét jogi norma eltérő értelmezése útján jutott a Kúria közzétett eseti döntésében foglalt jogértelmezéstől eltérő álláspontra, amely jelen esetben nem áll fenn.

[19] A fellebbezés a fentiek okán sikerrel nem tudta támadni az elsőfokú ítéleti álláspontot, ezért a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

[20] Az ítéltábla a pervesztes felperest a Kp. 99. § (3) bekezdése és 35. §-a alapján alkalmazandó, polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 80. § (1) bekezdése, 83. § (1) bekezdése és a 102. § (1) bekezdésében foglaltak alapján kötelezte az IM rendelet 3. § (1) bekezdés a) pontja alapján igényelt, a fellebbezéssel érintett pertárgyértékre (2.520.000 forint) figyelemmel felszámított másodfokú kamarai jogtanácsosi munkadíj (126.000 forint) megfizetésére.

[21] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű (201.600 forint) fellebbezési illetéket a felperes teljes

személyes illetékmentességét magába foglaló munkavállalói költségkedvezménye folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései alapján az állam viseli.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2025. május 21.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró